

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 57/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., Ch., a P. M., P., zastúpených advokátkou V. S., P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Prešov sp. zn. 29 C 190/05 zo 7. mája 2008 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. a P. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2009 doručená sťažnosť M. D. (ďalej aj „sťažovateľ“) a P. M. (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), doplnená na výzvu ústavného súdu podaním z 27. júla 2009, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 C 190/05 zo 7. mája 2008 a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009.

2. Sťažovatelia v podaní z 27. júla 2009 označenom ako „*Odstránenie nedostatkov podania na základe výzvy zo dňa...*“ v upravenom *petite* namietali v bode 1 aj porušenie „*protokolu č. 1 (prvý dodatkový protokol k Dohovoru)*“. Aké právo zaručené dodatkovým protokolom bolo porušené, však bližšie nekonkretizovali.

3. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania v občianskoprávnom spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 29 C 190/05 a krajskom súde pod sp. zn. 12 Co 16/2009 (sťažovateľka bola v procesnom postavení vedľajšej účastníčky konania). Predmetom sporu bolo určenie vlastníctva (návrh sťažovateľa na určenie vlastníctva k pozemkovej nehnuteľnosti – záhrade o výmere 1120 m² zapísanej na liste vlastníctva č. 638 katastrálneho územia Ch. ako parcela č. 328 vo vlastníckom podiele 15/160 pre sťažovateľa).

4. *Sťažovatelia v sťažnosti po opise chronologického priebehu súdnych konaní (sp. zn. 9 C 82/90 a sp. zn. 17 Co 326/93, sp. zn. 29 C 190/05 a sp. zn. 12 Co 16/09, sp. zn. 3 Cdo 86/2007) vedených na okresnom súde, Krajskom súde v Košiciach, krajskom súde a Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré sa týkali vývoja nadobúdania vlastníctva k pozemkovej nehnuteľnosti tvoriacej predmet sporu, uviedli:*

„... V uvedenej veci rozhodol Najvyšší súd SR a to tak, že zrušil uznesenie Krajského súdu... zo dňa 10. 1. 2007 a vec vrátil na ďalšie konanie...

Na to Krajský súd... uznesením zo dňa 30. 1. 2008 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

V uvedenej veci rozhodol Okresný súd... rozsudkom zo dňa 7. 5. 2008, ktorý sa odvolal na dedičstvo po J. B. zomretom dňa... a na základe osvedčenia o dedičstve č. 18 D

1045/94, D not 346/94 nadobudol predmetnú nehnuteľnosť v celosti. Okresný súd si vôbec nerozobral závery Najvyššieho súdu, kde sa konštatuje, že J. B. mal vlastniť nehnuteľnosť vrátane spoluvlastníckeho podielu už v čase svojej smrti a tomuto tak nebolo a preto aj rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný a právne nesprávny. V rozsudku sú priznané neúmerne trovy konania a dodnes nie je známy človek, ktorý ich zastupoval.

Krajský súd... rozsudkom zo dňa 19. 03. 2009 potvrdil rozsudok prvého stupňa. Takisto tento rozsudok nevychádza z pôvodných záverov ako boli prezentované v prvom uznesení tohto súdu. Rozsudok súdu je nesprávny aj z toho dôvodu, že účastníkom konania bola aj vedľajšia účastníčka, ktorá v rozsudku vôbec nie je uvedená a ani jej rozsudok nebol doručený a ona sa proti uvedeným rozsudkom dovoľáva spravodlivosti...

Rozsudok súdu má tvoriť vnútorne konzistentný a logický celok. Závery súdu o určení vlastníckeho práva nezodpovedajú tomu...“.

Po odcitovaní § 157 Občianskeho súdneho poriadku a právneho názoru k nemu sa viažuceho sťažovateľa uviedli, že „... krajský súd rozhodol bez prítomnosti účastníka čo je v rozpore s čl. 48. ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý ma právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Účastník konania nebol vyzvaný súdom na to či súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania a ani na takýto postup neudelil súhlas, nakoľko v odvolaní namietal nielen nesprávne právne posúdenie veci, ale aj nedostatočné zistenie skutkového stavu...“.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Rozsudkom Okresného súdu... zo... 07. 05. 2008, č. k. 29 C/190/05... a Krajského súdu... z... 19. 03. 2009, č. k. 12 Co/16/2009... došlo k porušeniu ústavného práva podľa čl. 20 ods. 1., čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... a k porušeniu čl. 6 Dohovoru... a protokolu č. 1 (prvý dodatkový protokol k Dohovoru)

...Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu... č. k. 12 Co 16/09 a Okresného súdu... č. k. 29 C/190/05 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

...Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia... spolu: 245,7 EUR.“

6. K sťažnosti sťažovateľa pripojili:

a) rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 190/05-91 zo 7. mája 2008. Týmto rozsudkom bol zamietnutý návrh sťažovateľa z 31. augusta 2005 na určenie vlastníckeho práva „*k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 638 parc. č. KN 328 o výmere 1120 m² v podiele 15/160...*“;

b) rozsudok krajského súdu sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 12. mája 2009.

c) rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 86/2007 z 19. septembra 2007, ktorým zrušil „*uznesenie krajského súdu z 10. januára 2007 sp. zn. 12 Co 28/2006*“ a vec mu vrátil na ďalšie konanie („... *v právnej veci žalobcu M. D... proti žalovanej L. B... za účasti vedľajšej účastníčky P. M... o určenie vlastníctva vedenej na Okresnom súde... pod sp. zn. 29 C 190/2005 na dovolanie žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu...*“).

II.

7. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 29 C 190/2005, z ktorého považuje za dôvodné oboznámiť tieto jeho relevantné časti:

7.1 „*Žaloba o určenie vlastníckeho práva v zmysle § 80 O. s. p.*“ doručená okresnému súdu 31. augusta 2005. Žalobcom je sťažovateľ, žalovanou L. B., Š. (č. 1. 1 – 2).

7.2 Výpis z listu vlastníctva č. 638, kat. územia Ch., potvrdzujúci, že spoluvlastníkmi parcely č. 328, záhrady (o výmere 1120 m²) sú aj sťažovateľ a jeho manželka M., rod. G., a to v podieloch 20/160 a 10/160.

7.3 Osvedčenie o dedičstve (opravné osvedčenie o dedičstve) sp. zn. 18 D 1045/94, Dnot 346/94 z 23. mája 1996, resp. 8. novembra 1996 po neb. J. B., v ktorom v bode II v zozname aktív je aj nehnuteľnosť parc. č. 328, záhrada o výmere 1120 m² v celosti na základe právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 82/90-164 z 22. januára 1993.

Dedičstvo k predmetnej nehnuteľnosti na základe dohody o vyporiadaní dedičstva nadobudol v celosti M. B., s povinnosťou vyplatiť ostatných dedičov (č. 1. 32 – 33).

7.4 Notárska zápisnica č. N 140/2004, Nz 20366/2004 z 9. marca 2004 (vklad vlastníctva povolený 2. apríla 2004); predmetnú nehnuteľnosť darovacou zmluvou previedol M. B. na J. B. (č. 1. 34 – 35).

7.5 Notárska zápisnica č. N 208/04, Nz 42584/04 z 18. mája 2004. Vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti od J. B. titulom darovacej zmluvy nadobudla Ľ. Š., Š. (vklad bol povolený 3. júna 2004) (č. 1. 36).

7.6 Na pojednávaní konanom 2. júla 2006 okresný súd uznesením „*pripúšťa do konania vedľajšieho účastníka P. M., bytom P...*“ (č. 1. 27).

7.7 Uznesenie okresného súdu č. k. 29 C 190/05-29 z 26. júna 2006, ktorým konanie zastavil. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C 82/90 z 22. januára 1993 bolo vyhovené žalobe právnych predchodcov žalovanej. Výlučným vlastníkom nehnuteľnosti sa stal titulom vydržania J. B.. Na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 18 D 1045/94, Dnot 346/94 po neb. J. B. predmetnú nehnuteľnosť nadobudol M. B. „*Tento následne darovacou zmluvou z 9. 3. 2004 nehnuteľnosť previedol na svojho syna J. B..., ktorý ju previedol darovacou zmluvou z 18. 5. 2004 na žalovanú*“. Okresný súd konštatoval, že „*je nesporné, že v tomto konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po zomrelom právnom predchodcovi žalovanej, ktorý sa stal jej výlučným vlastníkom na základe oprávnenej držby... v zmysle zákona č. 141/1950 Zb. Účastníkom tohto konania bol aj samotný žalobca, voči ktorému rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 6. 1993, keďže ho nenapadol odvolaním*“. Predmetný prvostupňový rozsudok z 22. januára 1993 napadla odvolaním P. M. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 29. apríla 1994 zmenil prvostupňový rozsudok tak, že žalobu voči nej zamietol „*pre nedostatok pasívnej legitímácie v spore... v čase rozhodnutia vo veci samej už nebola podielovou spoluvlastníčkou... z dôvodu odpredaja svojho spoluvlastníckeho podielu žalovanému v 10. rade M. D. kúpnu zmluvou zo dňa 9. 4. 1990*“. Okresný súd konanie

vedené pod sp. zn. 29 C 190/05 zastavil preto, lebo vo veci sa už právoplatne rozhodlo (v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/82/90), čo podľa názoru okresného súdu predstavuje „neodstrániteľný nedostatok podmienky konania“ a vec sa nemôže prerokovať znova (č. l. 39 – 40).

7.8 O odvolaní navrhovateľa (sťažovateľa) zo 7. augusta 2006 krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 12 Co 28/2006 z 10. januára 2007, ktorým zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „vo veci 9 C 82/90 a vo veci 29 C 190/05 nie je procesná totožnosť účastníkov... nie je možné hovoriť o prekážke rozhodnutej veci, pre ktorú by nemohol súd vo veci 29 C 190/05 pokračovať...“ (č. l. 44 – 45).

7.9 Proti druhostupňovému rozhodnutiu podala 2. marca 2007 okresnému súdu dovolanie žalovaná L. B. Dovolanie odôvodnila § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku – ďalej aj „OSP“ (existencia prekážky vo veci už rozhodnutej) a tiež § 237 písm. f) OSP (odňatie jej možnosti konať pred súdom, lebo jej nebolo doručené na vyjadrenie odvolanie žalobcu) (č. l. 47 – 49).

7.10 Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 86/2007 z 19. septembra 2007 druhostupňové rozhodnutie sp. zn. 12 Co 28/2006 z 10. januára 2007 zrušil a krajskému súdu vrátil vec na ďalšie konanie. Najvyšší súd po konštatovaní, že dovolanie je prípustné, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

a) K námietke existencie neodstrániteľnej podmienky konania (res iudicata)

„Pokiaľ žalovaná tvrdí, že odvolací súd sa dopustil procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p. (t. j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo), dovolací súd s jej názorom nesúhlasí...“

Pri riešení otázky, či právoplatné rozhodnutie v konaní sp. zn. 9 C 82/90 Okresného súdu... bránilo podaniu žaloby v konaní sp. zn. 29 C 190/2005 Okresného súdu..., bolo potrebné vziať na zreteľ, že v konaní tohto súdu sp. zn. 9 C 82/90 išlo o určovací žalobu, ktorú (ako aktívne legitimovaní) podali tí, ktorí prichádzali do úvahy ako dedičia poručiteľa, proti osobám (pasívne legitimovaným), vlastníctvo ktorých osvedčovali

dostupné doklady o vlastníckych vzťahoch k danej nehnuteľnosti. Opodstatnenosť tejto žaloby boja vyvodzovaná zo skutkového deja, v rámci ktorého mal J. B. splniť podmienky nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti vydržaním... a nehnuteľnosť vcelosti (vrátane spoluvlastníckeho podielu 15/160) vlastníť aj v čase svojej smrti. Pokiaľ súd prvého stupňa tejto žalobe v plnom rozsahu vyhovel, odvolací súd jeho rozhodnutie sčasti (čo do spoluvlastníckeho podielu P. M.) zmenil, lebo dospel k záveru, že žalobou uplatnené určenie sa v tejto časti požaduje voči tomu, voči komu sa požadovať nemôže (nesmie), lebo žalovaný subjekt nie je nositeľom povinnosti v hmotnoprávnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaná opodstatnenosť žaloby. V dôsledku zamietnutia tejto časti uvedenej žaloby nebolo súdmi určené, kto je vlastníkom predmetného spoluvlastníckeho podielu (na tom nemení nič skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení svojho zmeňujúceho rozsudku naznačil, že žalovaným mal byť čo do tohto podielu M. D.).

Na rozdiel od toho v konaní sp. zn. 29 C 190/2005 Okresného súdu... sa M. D. ako žalobca domáhal určenia, že je v podiele 15/160 spoluvlastníkom nehnuteľnosti. Opodstatnenosť žaloby vyvodzoval z toho, že v katastri nehnuteľností nie je vedený ako podielový spoluvlastník tejto nehnuteľnosti, hoci predmetný spoluvlastnícky podiel nadobudol od P. M. kúpnu zmluvou, ktorú registrovalo Štátne notárstvo P... a ktorej právne účinky zohľadnil aj Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 17 Co 326/93.

Vzhľadom na vyššie uvedené odlišnosti skutkového stavu, z ktorého sa vyvodzuje opodstatnenosť žalôb v označených súdnych konaniach, a rovnako aj vzhľadom na to, že Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 17 Co 326/93 záväzne neurčil, komu patrí predmetný spoluvlastnícky podiel (vyslovil len, že požadovaného určenia sa nemožno domáhať voči P. M.), dospel dovolací súd k názoru zhodnému s názorom Krajského súdu..., že totiž podaniu žaloby vo veci sp. zn. 29 C 190/2005 Okresného súdu... nebránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej (v konaní tohto súdu sp. zn. 9 C 82/90, resp. v konaní Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17 Co 326/93)...

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene vytyka odvolaciemu súdu, že v otázke prekážky veci právoplatne rozhodnutej zaujal nesprávne právne závery a že sa dopustil procesnej vady v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. “

b) K námietke vadného postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]

„Pokiaľ ale žalovaná namieta, že odvolací súd sa dopustil závažného procesného pochybenia, ktorým jej odňal možnosť pred súdom konať..., majú jej tvrdenia opodstatnenosť...

Žalobca podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa..., odvolací súd ale po predložení veci súdom prvého stupňa... nedoručil odvolanie žalovanej a rozhodol o odvolaní bez toho, aby jej vytvoril možnosť vyjadriť sa k tomuto opravnému prostriedku. Tým porušil svoju procesnú povinnosť... a žalovanej znemožnil realizáciu procesného oprávnenia, ktoré jej vyplýva z tohto ustanovenia... Žalovaná preto opodstatnene namieta, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať...

Vzhľadom na to... Najvyšší súd... dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu... na ďalšie konanie...“ (č. l. 63 – 66).

7.11 Výzva krajského súdu právnomu zástupcovi žalovanej, aby sa „v lehote 10 dní... vyjadril k odvolaniu právnej zástupkyne žalobcu proti uzneseniu okresného súdu... zo dňa 26. 6. 2006 č. k. 29 C 190/05-39 a uviedli, či súhlasíte s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania (§ 209a ods. 1 OSP)“ (č. l. 70).

7.12 Na výzvu krajského súdu z 23. novembra 2007 predložil 4. decembra 2007 právny zástupca žalovanej jej vyjadrenie „k odvolaniu žalobcu zo dňa 7. 8. 2006“ a listom zo 7. decembra 2007 (faxom) súhlasil „s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania“ (č. l. 71, 72, 74).

7.13 Krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 93/2007 z 30. januára 2008 zrušil prvostupňové uznesenie z 26. júna 2006 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Podstatu odôvodnenia tvorila táto jeho relevantná časť:

„... Aj dovolací Najvyšší súd... v rozhodnutí z 19. 9. 2007 č. k. 3 Cdo86/2007-63 skonštatoval, že vo veci 29 C/190/2005 nie je prekážka právoplatne rozhodnutej veci, pretože žaloba je postavená na inom odlišnom skutkovom stave.

Ak nie je totožnosť vecí ani totožnosť osôb v rozhodnutí sp. zn. 9 C 80/90 a vo veci sp. zn. 29 C/190/2005, nie je možné hovoriť o prekážke rozhodnutej veci, pre ktorú by nemohol súd vo veci sp. zn. 29 C/190/2005 ďalej pokračovať. Z toho dôvodu krajský súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie...“ (č. l. 75 – 78).

7.14 (č. l. 85 – 86) Na pojednávaní konanom 7. mája 2008 za účasti právnych zástupcov účastníkov konania (vedľajšia účastníčka svoju neprítomnosť neospravedlnila), po ich vyjadreniach k predmetu sporu okresný súd po skončení dokazovania vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Podstatu odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku (č. l. 91 – 94) tvorili tieto jeho relevantné časti:

„... Žalobca svoj nárok opieral iba o rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 4. 1994 pod sp. zn. 17 Co 326/93, ktorým bola žaloba voči P. M. ako žalovanej v 9. rade zamietnutá majúc za to, že predmetom konania teda nebol jej podiel na spornej nehnuteľnosti 15/160, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 9. 4. 1990.

V čase vyhlásenia rozsudku Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 82/90 zo dňa 22. 1.1993 predmetom konania bolo určenie vlastníctva k nehnuteľnosti a to parcele č. 328 o výmere 1.120.m2, t. č. vedenej na LV č. 638.

Žalobca bol v uvedenom konaní označený ako žalovaný v 10. rade vzhľadom na nadobudnutý spoluvlastnícky podiel k spornej parcele 5/160 od J. S. (žalovaného v 8. rade) a 15/160 od P. M. (žalovanej v 9. rade) kúpnu zmluvou zo dňa 9. 4. 1990, a to ešte v čase pred podaním žaloby vo veci samej.

Keďže uvedeným rozsudkom prvostupňový súd vyhovel žalobe aj voči žalovaným v 8. a 9. rade, Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania zo strany žalovanej v 9. rade v rozsudku zo dňa 29. 4. 1994 pod sp. zn. 17 Co 326/93 iba konštatoval, že účastníkmi konania v predmetnom konaní už neboli, žalovaní v 8. a 9. rade z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, pretože už neboli nositeľmi hmotnoprávnej povinnosti, teda už v čase podania žaloby neboli podielovými spoluvlastníkmi spornej parcely a svoj spoluvlastnícky podiel previedli na M. D. označeného v konaní ako žalovanej v 10. rade.

Ďalej uviedol, že vecnú legitímáciu v spore síce nemal aj žalovaný v 8. rade, ale z dôvodu podania odvolania iba zo strany žalovanej v 9. rade bolo možné rozhodnúť o zmene prvostupňového rozsudku iba voči nej...

Keďže P. M. v čase konania 9 C 82/90 nebola podielovou spoluvlastníčkou spornej parcely súd voči nej žalobu zamietol, nakoľko nositeľom tohto podielu už bol žalobca označený v pôvodnom konaní ako žalovaný v 10 rade.

Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol s poukazom na skutočnosti preukázané v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 82/90 konštatujúc, že právny predchodca žalovanej nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti ako celku vydržaním... a to pokojnou a nerušenou držbou počas celej vydržacej doby od roku 1934 do roku 1968, teda ešte pred nadobudnutím predmetného spoluvlastníckeho podielu žalobcom kúpnu zmluvou zo dňa 9. 4. 1990...“.

7.15 Prvostupňové rozhodnutie napadol 24. júna 2008 odvolaním sťažovateľ, v ktorom okrem iného uviedol:

„... súd sa vôbec neriadil právnym Rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 19. 09. 2007 a uznesením Krajského súdu... zo dňa 30. 01. 2008...“

Okresný súd bez toho, aby sa hlbšie zaoberal a preštudoval si rozsudok Najvyššieho súdu, bez uváženia zas vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol...

V rozsudku Okresného súdu... je síce uvedený žalovaný v 10 rade M. D., ale kúpnu zmluvou zo dňa 9. 4. 1990 nadobudla aj jeho manželka M. D. /ktorá v rozsudkoch nie je uvedená/...

Okresný súd... nesprávne zhodnotil celú situáciu, keď v odôvodnení tvrdí, že v konaní na Okresnom súde... č. k. 9 C/82/90 a Krajskom súde č. k. 17 Co/326/93 sa stal J. B. predchodca žalobcov výlučným vlastníkom. Toto tvrdenie a nesprávne pochopenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach je dôsledkom aj nesprávneho rozhodnutia v uvedenej veci. Okresný súd..., vôbec nepochopil odôvodnenie Najvyššieho súdu, že v uvedenej veci v konaní nebráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej a tým, žalobou sa bolo nutné zaoberať a určiť spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam. Fakticky je potrebné určiť to čo neurčil Krajský súd v Košiciach, komu patrí predmetný spoluvlastnícky podiel...“ (č. l. 96 – 97).

7.16 Žalovaná vo vyjadrení z 2. júla 2008 k odvolaniu sťažovateľa uviedla:

„... okresný súd celkom evidentne postupoval v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 86/2007, pretože žalobcovu žalobu prejednal a o nej aj meritórne rozhodol. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu jasne vyplýva, že okresný súd posúdil, že žalovaný spoluvlastnícky podiel patrí žalovanej, z čoho vyplýva, že žalobu zamietol. Žalobca evidentne nechápe rozdiel medzi zastavením konania (ako procesným rozhodnutím) a zamietnutím žaloby (ako meritórnym rozhodnutím). Preto žalovaná uvádza, že nie okresný súd, ale žalobca nepochopil odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu...“ (č. l. 104 – 105).

7.17 Na č. l. 107 je výpis z katastra nehnuteľností vyhotovený 8. júla 2008 Správou katastra P., podľa ktorého vlastníkom nehnuteľností parc. č. 328/1, záhrady o výmere 1030 m² a parc. č. 328/2, zastavané plochy a nádvoria o výmere 90 m² v katastrálnom území Ch. je L. B., rod. Š., titulom darovacej zmluvy.

7.18 Sťažovateľ a aj jeho právna zástupkyňa v liste z 9. a 15. júla 2008 oznámili, že žiadajú, „aby krajský súd vytýčil vo veci pojednávanie a chceme sa zúčastniť pojednávania“ (č. l. 109 – 110).

7.19 Okresný súd 30. júla 2008 doručil odvolanie sťažovateľa žalovanej a jej právnenému zástupcovi (č. l. 112).

7.20 Krajský súd stanovil termín pojednávania na 19. marec 2009 o 10.00 h. Predvolanie prevzala právna zástupkyňa sťažovateľa 2. marca 2009 a sťažovateľ 4. marca 2009 (č. l. 115).

7.21 Podľa „Zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom“ konanom 19. marca 2009 sa na pojednávaní nezúčastnili účastníci a právna zástupkyňa sťažovateľa. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (č. l. 123 – 124).

7.22 Na č. l. 132-137 je písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009. Krajský súd pri svojom rozhodovaní najskôr poukázal na

zistený skutkový stav (v podstate zhodne s uvedenými v bode 7, pozn.) a v rámci odôvodnenia svojich právnych záverov v podstatnom uviedol:

„Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozsudku, a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť...

Odvolačí súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia ... Rozhodnutie okresného súdu je správne a k tomu odvolačí súd dodáva:

Vo veci sp. zn. 9 C 82/90 Okresného súdu... rozsudkom z... 22. 1. 1993... bolo určené, že (sporné, pozn.) nehnuteľnosti... patria do dedičstva po nebohom J. B. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 29. 4. 1993 pod č. k. 17 Co 326/93-199 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplniacim uznesením zo dňa 25. 3. 1993 vo vzťahu k žalovanej P. M. tak, že žalobu zamietol. Rozsudok je právoplatný dňom 29. 8. 1994. Okresný súd... v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice tak skonštatoval, že parcela č. EN 328 - záhrada o výmere 1120 m² patrí do dedičstva po nebohom J. B. Rozhodnutie je právoplatné vo vzťahu k žalovanému v 10. rade M. D., ktorý je žalobcom v tomto novom spore 29 C/190/2005, kde žiada určiť vlastnícke právo k parcele KN 328/ o výmere 1120 m² záhrada v k. ú. Ch. Ak Okresný súd... v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach stanovil rozsah dedičstva po nebohom J. B., stanovil tak aj vlastnícke právo J. B. k spornej nehnuteľnosti, a to v celosti.

Podľa § 159 ods. 2 O. s. p., výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Rozsudok okresného súdu vo veci sp. zn. 9 C 82/90-164 je záväzný aj pre M. D. - žalobcu v tomto spore. Výrok rozsudku o tom, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohom J. B., jednoznačne určuje vlastnícke právo nebohého J. B. k spornej nehnuteľnosti. Táto nehnuteľnosť neskôr bola predmetom dedičského konania a dedičia si vyporiadali vlastníctvo k nehnuteľnosti tak, že túto nadobudol M. B. M. B. podľa notárskej zápisnice z 9. 3. 2004 spornú nehnuteľnosť daroval J. B. J. B. na základe darovacej zmluvy z 18. 5. 2004 daroval nehnuteľnosť L. B., terajšej žalovanej... Ak pôvodným vlastníkom spornej nehnuteľnosti v celosti bol J. B., nemohla P. M. prevádzať svoj podiel k nehnuteľnosti na M. D., ak nebola podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti. Táto v celosti patrila J. B. titulom vydržania vlastníckeho práva od roku 1934 do roku 1968, čo je konštatované v rozsudku Okresného súdu... pod sp. zn. 9 C 82/90-164. P. M. kúpnu zmluvou z 9. 4. 1990

nemohla previesť svoj podiel k spornej nehnuteľnosti, ak nebola spoluvlastníčkou nehnuteľnosti, pretože táto v celosti patrila J. B. To bol aj dôvod, prečo okresný súd žalobu zamietol. Krajský súd preto potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, keďže žalovaná je vlastníčkou spornej nehnuteľnosti.

Krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, nakoľko tieto boli vypočítané správne...“

7.23 Na č. 1. 127 je podanie sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne doručené krajskému súdu osobne, bez uvedenia presného času doručenia, 19. marca 2003 (t. j. v deň konania odvolacieho pojednávania) tohto znenia:

„... V horeuvedenej veci je určené pojednávanie na Krajskom súde... na deň 19. 3. 2009 o 10.00 hod. Vzhľadom k tomu, že na Okresnom súde... mám dve pojednávania... ospravedlňujem svoju neúčast' a neúčast' žalobcu na pojednávaní a žiadam pojednávanie vo veci odročiť z dôvodu kolízie pojednávanií...“

7.24 Rozsudok krajského súdu (spolu s uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 57/2008-138 z 19. marca 2009 potvrdzujúcim prvostupňové rozhodnutie o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie) bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený 5. mája 2009. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 12. mája 2009.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na

jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.a Posúdenie sťažnosti z hľadiska jej prípustnosti

9. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

10. Podľa názoru sťažovateľov k porušeniu ich základných práv a slobôd došlo postupom a rozsudkami okresného súdu sp. zn. 29 C 190/05 zo 7. mája 2009 a krajského súdu sp. zn. 12 Co 16/09 z 19. marca 2009, ktoré nadobudli právoplatnosť 12. mája 2009.

11. Sťažovatelia kvalifikovane právne zastúpení advokátkou tvrdia (pozri bližšie bod 4), že *„Okresný súd si vôbec nerozobral závery Najvyššieho súdu, kde sa konštatuje... a preto aj rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný a právne nesprávny... Krajský súd... rozsudkom potvrdil rozsudok prvého stupňa... Rozsudok súdu je nesprávny aj z toho dôvodu, že účastníkom konania bola aj vedľajšia účastníčka, ktorá v rozsudku nie je uvedená a ani jej rozsudok nebol doručený a ona sa proti uvedeným rozsudkom dovoľáva spravodlivosti... Navyše krajský súd rozhodol bez prítomnosti účastníka... Účastník konania nebol vyzvaný súdom na to, či súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania a ani na takýto postup neudelil súhlas, nakoľko v odvolaní namietal nielen nesprávne právne posúdenie veci, ale aj nedostatočné zistenie skutkového stavu. Z procesného hľadiska je súd povinný svojou činnosťou zabezpečiť výkon spravodlivosti tak, aby nedošlo k jej odopretiu (denegatio justitiae § 1, § 3 O. s. p.).“*

12. Z obsahu citovaných tvrdení jednoznačne vyplýva, že sťažovatelia (tiež) vytykajú okresnému a krajskému súdu, že „*vôbec nerozbral závery Najvyššieho súdu... a preto je nepreskúmateľný a právne nesprávny*“, teda namietajú v postupe a v rozhodnutiach vo veci konajúcich všeobecných súdov ich odchýlenie sa od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, čo je podľa názoru ústavného súdu právnou skutočnosťou oprávňujúcou prípustnosť podania dovolania z dôvodu uvedeného v § 238 ods. 2 OSP. Z už citovaných tvrdení ďalej vyplýva, že sťažovateľke ako vedľajšej účastníčke konania („*ktorá v rozsudku nie je uvedená a ani jej rozsudok nebol doručený a ona sa proti uvedeným rozsudkom dovoľáva spravodlivosti...*“) mala byť postupom vo veci konajúcich všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom, ktorá (ňou tvrdená) skutočnosť zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP. Taktiež tvrdenie sťažovateľa, že mu postupom odvolacieho súdu nebolo umožnené zúčastniť sa pojednávania na odvolacom súde a tam brániť svoje oprávnené záujmy (namietal „*nesprávne právne posúdenie veci, ale aj nedostatočné zistenie skutkového stavu*“), obsahovo korešponduje s dovolacím dôvodom už citovanej právnej normy.

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a nadväzne na to aj základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) v súvislosti s napádaným rozsudkom krajského súdu, ústavný súd uvádza, že ak by bol postup súdu protiprávny, a jeho postupom by bola sťažovateľom odňatá možnosť domáhať sa ustanoveným postupom ich práv na súde, v tom prípade je potrebné takýto postup považovať za dovolací dôvod podľa citovaného § 237 písm. f) OSP (napr. III. ÚS 88/02, I. ÚS 61/07). Podobne postup vo veci konajúcich všeobecných súdov, ktorého dôsledkom by bolo porušenie § 243d ods. 1 OSP, spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru dovolacieho súdu by bolo potrebné považovať za dovolací dôvod podľa § 238 ods. 2 OSP.

14. Zo sťažnosti je zrejmé, resp. iné nevyplýva, že sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009 dovolanie nepodali, teda

nevyčerпали opravný prostriedok, ktorý im Občiansky súdny poriadok poskytuje na ochranu ich základných práv.

15. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 237 písm. f) OSP a tiež podľa § 238 ods. 2 OSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovatelia ako účastníci konania zvolili medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľom dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovatelia mohli domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02). Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

16. Vychádzajúc z už uvedeného, sťažovatelia teda vo vzťahu k napádanému rozsudku krajského súdu disponovali dostupným a účinným prostriedkom nápravy v záujme účinnej ochrany ich základných práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto namietanej časti (III.a) odmietnuť ako neprípustnú pre nevyčerpanie opravných prostriedkov už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.b Posúdenie sťažnosti z hľadiska kritéria jej ne/opodstatnenosti

17. Nad rámec uvedeného v časti III.a ústavný súd posúdil sťažnosť tiež z aspektu plnenia kritéria jej ne/opodstatnenosti. V súvislosti so sťažovateľmi namietaným

neústavným postupom okresného súdu ako prvostupňového súdu (pozri navrhovaný petit v bode 5) s poukazom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnutý postup a rozhodnutie tohto súdu (rozsudok sp. zn. 29 C 190/05 zo 7. mája 2008), lebo proti nemu bol prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 12 Co 16/2009 z 19. marca 2009, ústavný súd poznamenáva, že dôvodom odmietnutia sťažnosti v tejto jej časti je nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

18. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 16/2009 a jeho rozsudok z 19. marca 2009, ústavný súd poznamenáva, že za daného skutkového stavu veci vychádzajúceho z v konaní vykonaného dokazovania, ako to vyplýva z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 29 C 190/05, a na tento skutkový stav nadväzujúce právne závery prezentované aplikáciou relevantných právnych noriem aktuálnych všeobecne záväzných právnych predpisov vo výrokoch a najmä v odôvodneniach napadnutých súdnych rozhodnutí, za súčasnej dôkaznej argumentácie sťažovateľov a neprodukování (nepredložení) nových právne relevantných dôkazov preukazujúcich ich tvrdenia, nie sú vytvorené predpoklady na úspešné uplatňovanie námietok sťažovateľov smerujúce k revízií právnych záverov všeobecných súdov v ich občianskoprávnej veci v rámci konania pred ústavným súdom. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu (pozri bod 7.22), najmä jeho odôvodnenie, obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov odôvodňujúcich konštatovanie absencie takých závažných skutočností, ktoré by podporili tvrdenie sťažovateľov o svojvoľnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti výkladu a záverov krajského súdu, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

19. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie eventuálneho záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že

všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet za daného stavu žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení. Ústavný súd preto nevidí dôvod, aby bolo potrebné tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd tiež toho názoru [nad rámec svojho záveru už vysloveného v časti III.a týkajúceho sa subsidiarného postavenia ústavného súdu k možnosti podania dovolania podľa § 237 písm. f) a § 238 ods. 2 OSP], že niet žiadnej spojitosti medzi rozhodnutím (a odôvodnením rozhodnutia krajského súdu) a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

21. Možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (v danom prípade aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu) sa spravidla odvodzuje vo väzbe na porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo byť porušené ich základné právo na spravodlivý proces (prístup k súdu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, neprichádzala do úvahy ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy. Absencia porušenia ústavnoprocených princípov (čl. 46 až čl. 48 ústavy) v tomto prípade totiž vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecného súdu za porušenie základného práva sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru upraveného v označenom článku ústavy (m. m. II. ÚS 201/04).

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľmi označenými právami a sťažnosť je možné v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde kvalifikovať ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010

